

Arrest

nr. 166 819 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Mazar-e-Sharif (provincie Balkh). U bent een tadzjiek van etnische origine. U bent getrouwd en hebt vijf kinderen. U behaalde uw middelbaar diploma. In de elfde klas begon u te werken in een elektriciteitswinkel als reparateur. In de twaalfde klas opende u een eigen elektriciteitswinkel. U combineerde uw eigen zaak met uw universitaire studies in Mazar. In het jaar dat u afstudeerde, vielen de taliban Mazar binnen. U verhuisde toen met uw ouders en zus naar Pakistan. Toen Karzai aan de macht kwam in 1380 (2001) keerden jullie terug naar de stad Mazar-e-Sharif.

In 2005 begon u te werken op de ISAF-basis Camp Marmal voor het bedrijf Supreme. U werkte daar voor de Duitse troepen in de keuken en als hersteller van satellieten. In 2008 begon u te werken in een ander kamp, namelijk dat van de US Special Forces. U stond in voor de veiligheid van de compound en

vergezeld de troepen tijdens hun missies. U kende nooit problemen omwille van uw werk voor de Amerikanen.

Op 1 april 2011 werd Mazar-i Sharif opgeschrikt door een gewelddadige betoging tegen een koranverbranding in de Verenigde Staten. Tweeduizend demonstranten trokken door de straten van de stad. Zij werden aangevuurd door een vijftal geestelijken. U was er getuige van hoe de demonstranten het kantoor van UNAMA aanvielen. De mowlawi's haalden hun wapens boven en doodden vervolgens zeven internationale medewerkers van het kantoor. U zag de feiten voor uw ogen gebeuren en was geschokt. Die avond bent u naar de Afghaanse veiligheidsdiensten gegaan en u heeft de namen van de mowlawi's (waaronder Q., J, T.M.) doorgespeeld. Er volgden 29 arrestaties, waaronder die van de geestelijken en van enkele Pakistaanse extremisten die ook bij de feiten betrokken waren. Deze Pakistanen en twee van de mowlawi's werden tot vijftien jaar cel veroordeeld maar kwamen al na anderhalf jaar weer vrij, zo vernam u van uw vrouw. Op de een of andere manier is men te weten gekomen dat u deze personen bij de veiligheidsdiensten verklikt heeft. U werd ervan beschuldigd met de ongelovigen samen te werken en u kreeg bedreigingen. Om die reden besliste u Afghanistan te verlaten. Op 18 of 19 juni 2011 ging u van Mazar naar Kabul, en vervolgens naar Peshawar in Pakistan, waar u tien dagen verbleef. U nam er een vlucht naar Turkije, hierbij gebruik makende van een Pakistaans paspoort gemaakt door smokkelaar. Vervolgens reisde u over land naar Griekenland. Van daar vloog u naar Brussel met een Malinees paspoort. Uiteindelijk kwam u in België aan op 9 augustus 2011 en vroeg u er op 16 augustus 2011 asiel aan. U legde toen uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en rijbewijs voor, evenals een kopie van uw werkbadge en vier certificaten.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 12 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij uw verzoekschrift tot indiening van een beroep voegde u enkele nieuwe documenten toe (foto's van uw kinderen, een attest van een voormalige werkgever en een brief van uw dorpsgemeenschap waarin uw problemen bevestigd werden). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 20 maart 2014 een gelijkaardige beslissing. Hiertegen heeft u geen cassatieberoep ingediend. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 15 mei 2014 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U zegt dat u geen problemen kende omwille van uw werk op de basis van de Amerikaanse Special Forces. Wat wel aan de basis van uw vertrek zou hebben gelegen, zo herhaalde u, waren de bedreigingen van de moslimextremisten nadat u de moordenaars van de UNAMAMEDWERKERS aan de Afghaanse veiligheidsdiensten doorspeelde. Omdat u als verrader beschouwd werd, vreesde u nog steeds voor uw leven. Uw familie leefde destijds ondergedoken in een dorp nabij Mazar. Bovendien stelde zich een nieuw probleem. Sedert enige tijd heeft u uw moslimgeloof afgezworen. U heeft zich in België verdiept in het christendom en u was van plan u te laten dopen. Uw geloofsafval zou u in het geval van een terugkeer naar Afghanistan eveneens het leven kunnen kosten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag toonde u tijdens het gehoor een bijbel, alsook een boekje met enige uitleg in verband met uw nieuwe geloof. Op 8 september 2014 weigerde het CGVS u andermaal de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 oktober 2014 diende u een beroepschrift in bij de RvV. In uw verzoekschrift meldde u dat u zich in tussentijd liet dopen en als bijkomende stukken voegde u een fotokopie van uw doopcertificaat, foto's van de plechtigheid, alsook een bewijs van uw bezoek aan de Iraanse kerk in Brussel toe. In haar arrest van 26 februari 2015 onderschreef de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 13 april 2015 diende u een derde asielaanvraag in. In uw huidige asielaanvraag herhaalt u het asielmotief dat u in uw tweede asielaanvraag uiteenzette, met name dat u tot het christendom bekeerd bent. U voegt eraan toe dat uw schoonbroer van uw bekering vernam. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende stukken neer: een cd-rom van uw doopceremonie, een cd-rom van de protestacties van de Afghaanse asielzoekers in België, vijf foto's van uw doopsel, een brief van de pastoor van de kerk te Jette over uw kerkgang, uw doopcertificaat, zeven foto's van uw deelname aan de protestacties, één foto van u in een kerk, een print screen van een opname van uw doopsel, een schrijven van uw advocaat een arrest van de Rechtbank Den Haag van 3 september 2015.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op het nieuwe asielmotief dat u in uw tweede asielverzoek uiteenzette, met name dat u vreest vervolgd te worden in Afghanistan omdat u zich tot het christendom bekeerde. Uw tweede asielaanvraag werd evenwel afgewezen door het CGVS met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de

voorgehouden bekering. Er werd door het CGVS aangekaart dat uw kennis van het christendom tekort schoot, dat u geen aannemelijke verklaringen aflegde over de wijze waarop u met het christendom in contact kwam en dat u uw bekering tot het christendom niet aanbracht bij de registratie van uw tweede asielaanvraag door de DVZ maar dat u zich toen integendeel moslim verklaarde. De RvV bevestigde de beoordeling en de motieven van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

In uw huidige asielaanvraag haalt u geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde bedrieglijkheid van uw bekering. U herhaalt in uw derde asielverzoek slechts uw bekering tot het christendom en de terugkeervrees die u eruit put. In het licht van de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw bekering door het CGVS, bevestigd door de RvV, kan uw loutere herhaling de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Daarnaast verklaart u dat u uw schoonbroer vertelde dat u zich tot het christendom bekeerde. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw daadwerkelijke bekering kan er evenmin aangenomen worden dat u uw schoonbroer een dergelijk nieuws zou hebben gebracht (CGVS p.4).

De neergelegde stukken aangaande uw bekering kunnen de beoordeling van het CGVS en de RvV evenmin ombuigen. Het doopcertificaat, de foto's van uw doopsel en de brief van de pastoor heeft u reeds aangebracht bij uw beroep voor de RvV en de RvV heeft deze stukken inhoudelijk beoordeeld (CGVS p.3). De RvV stelde dat de documenten die u neerlegde aangaande uw doopsel en kerkbezoek op zich geen bewijs vormen van de oprechtheid van uw bekering en uw nieuwe geloof. Een doopsel is immers louter een ritueel dat alleen waarde heeft indien men dit ritueel oprecht ondergaat. Uw doopsel en kerkbezoek vormen geen bewijs dat u oprecht christen bent geworden. Hieraan kan toegevoegd worden dat de getuigenis van de pastoor over uw kerkbezoeken niet strookt met uw eigen verklaringen. Zo beweert u zelf dat u sinds het einde van 2012 of het begin van 2013 naar de kerk in Jette gaat (CGVS p.5). De pastoor verklaart daarentegen dat uw eerste bezoek van 30 maart 2014 dateert. Geconfronteerd met deze markante tegenstrijdigheid vertelt u slechts dat het een vergissing van de pastoor betreft aangezien hij zoveel van deze brieven schrijft (CGVS p.5). Deze vaststelling en uw verklaring vermindert aanzienlijk de bewijswaarde van het stuk. Wat de film en de foto's van uw doopsel betreft kan integraal verwezen worden naar de argumentatie van de Raad.

Voorts komt tijdens het gehoor op het CGVS eveneens uw facebookaccount ter sprake, waaruit uw bekering tot het christendom eveneens zou moeten blijken. Vooreerst is het opvallend dat het bewuste facebookaccount vlak na uw laatste gehoor op het CGVS werd opgemaakt. Bovendien blijkt het account louter aangemaakt met het doel uw verklaarde nieuwe geloofsovertuiging aan te tonen. Zo bevat het account enkel christelijke onderwerpen, bevat uw vriendenlijst enkel overtuigde christenen over de hele wereld en gebruikt u een alias op facebook (CGVS p.2). Deze vaststellingen wijzen er zeer sterk op dat u het facebookaccount louter aanmaakte om als bewijsstuk te dienen in uw asielaanvraag. Tijdens uw gehoor op 1 oktober 2015 beweert u bovendien dat u voor het aangehaalde account enkel een account had dat in 2011 verdween. In uw gehoor op 27 augustus 2014 verklaarde u evenwel dat u een facebookaccount had en dat u dit account de dag voor het gehoor nog consulteerde (CGVS 27/8/2014 p.5). Als u geconfronteerd wordt met uw verklaringen op 27 augustus 2014 spreekt u ze volledig tegen wanneer u beweert dat u toen geen facebookaccount had maar louter meldde dat u van plan was een account te openen (CGVS p.6). De inhoud van het facebookaccount en de tegenstrijdige verklaringen die u erover aflegt, doen besluiten dat het om een account gaat dat u louter aanmaakte om de asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling sterkt de beoordeling dat uw verklaarde bekering bedrieglijk is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u in uw huidige asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die afbreuk deden aan de beoordeling van het CGVS en de RvV dat u uw bekering bedrieglijk is. Het arrest dat uw advocaat neerlegt heeft geen uitstaans met uw huidige asielaanvraag. Niet alleen dient elke asielaanvraag op basis van zijn eigen merites te worden beoordeeld, ook wordt er in dat arrest de voorwaarden van een inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag behandeld en bespreekt het arrest niet de beoordeling van de geloofwaardigheid van ingeroepen asielmotieven, zoals uw advocaat beweert.

Naast de kwestie van de geloofwaardigheid van uw bekering en de oprechtheid van uw doopsel benadrukt u dat de film van uw doopceremonie op youtube staat waar het zo'n 300 keer bekeken werd. U stelt dat het feit dat uw doopceremonie op het internet te bezien is een vrees voor uw leven inhoudt. In het bijzonder vreest u de Afghaanse overheid, zo stelt u (CGVS p.3,8). U weet echter niet of de Afghaanse overheid reeds kennis nam van de inhoud van het filmpje en evenmin maakt u het aannemelijk dat er een reële kans is dat de Afghaanse overheid of burgers van uw land het filmpje zouden zien. U verklaart enkel dat het zou kunnen gezien worden (CGVS p.3), hetgeen zeer hypothetisch is. Het is bovendien belangrijk vast te stellen dat het gegeven dat uw doopceremonie op het internet te zien is nog geen vrees op vervolging inhoudt in Afghanistan. Zelfs indien er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de perceptie zou bestaan dat u een christen bent, dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die

daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Dat het feit dat de doopceremonie op het internet staat geen mogelijke vervolging voor u inhoudt, wordt overigens bevestigd door de achteloze wijze waarmee u met het youtube-filmpje omspringt. Als u gevraagd wordt wat u ervan vindt dat de opname publiekelijk toegankelijk is op het internet zegt u dat u dit goed vindt en dat het niet erg is dat anderen het zouden zien (CGVS p.3). Terugdenkend aan uw asielmotief voegt u eraan toe dat de Afghaanse overheid het filmpje wel niet mag zien omdat u en uw familie in Afghanistan dan vervolgd zouden worden (CGVS p.3). Gevraagd of u, gezien het geschetste gevaar voor u en uw familie, getracht heeft het filmpje van het internet te laten halen, antwoordt u dat u tweemaal naar de persoon belde met de vraag om het eraf te halen maar dat het niet gebeurde. Waarom het niet gebeurde, weet u echter niet (CGVS p.3). Het CGVS stelde evenwel enkele maanden eerder vast dat het youtube-filmpje niet publiek toegankelijk was. Slechts recentelijk werd het filmpje voor het publiek opgesteld. U beweert niet op de hoogte te zijn van deze evolutie (CGVS p.3). Uw bewering dat u vruchteloos vroeg aan de persoon die u doopte om het filmpje te verwijderen is, zeker in het licht van bovenstaande vaststelling, zeer vreemd.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er noch uit uw bedrieglijk bevonden bekering, noch uit de plaatsing van de opname van uw doopceremonie op het internet een gegronde vrees op vervolging voor u kan geput worden.

Daarnaast brengt uw advocaat in zijn schrijven nog enkele asielmotieven voor u aan. Zo schrijft hij dat u vreest als een afvallige gezien te worden omwille van uw deelname aan de acties van de Afghaanse asielzoekers in België en stelt hij dat u door uw lange verblijf in België gemarginaliseerd zou worden bij terugkeer naar Afghanistan. Noch u, noch uw advocaat brachten deze asielmotieven aan tijdens uw gehoor op het CGVS, hetgeen de ernst van deze asielmotieven sterk nuanceert (CGSV p.2,8).

Bovendien slaagt u er ook niet in aannemelijk te maken dat het in Afghanistan bekend raakte dat u in de kerk verbleef. Zo beweert u dat vrienden u zeiden dat u verscheen in een reportage van de tvzender Tolo dat een jaar geleden werd uitgezonden. U weet niet wanneer u in de reportage voorkomt en u kan uw bewering evenmin staven (CGVS p.2,3). Tevens meldt u dat er foto's van de acties van de asielzoekers te Brussel via facebook en de media verspreid werden (CGVS p.2). U staat echter niet dat uw deelname aan de acties in Brussel in Afghanistan bekend raakte. Bijgevolg maakt u ook de vrees op vervolging die uw advocaat voor u inroept niet aannemelijk. Tenslotte kan er andermaal aangehaald worden dat het volstaat om uw geloofsovertuiging te bevestigen om vervolging af te wenden indien u toch van geloofsafval beschuldigd zou worden.

Tot slot moet er op gewezen worden dat uw advocaat nalaat aan te tonen dat u vervreemd bent van Afghanistan. Hij haalt enkel in algemene termen aan dat u van Afghanistan vervreemd bent en hierdoor problemen dient te vrezen, zonder dat dit enigszins concreet of persoonlijk aannemelijk wordt gemaakt. In het schrijven van uw advocaat wordt enkel verwezen naar een rapport dat handelt over Afghanen die reeds op jonge leeftijd Afghanistan verlieten en opgegroeid zijn in de Westerse samenleving. Nergens in het schrijven wordt aannemelijk gemaakt dat het geciteerde rapport op u van toepassing is. Een algemene verwijzing naar een zogenaamde vervreemdheid van Afghanistan volstaat evenwel niet om hieruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd aan te tonen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u doorheen uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld

dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en stelt hij dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen. Hij voert aan dat hij zijn echtgenote en vijf kinderen vijf jaar niet heeft gezien en dat hij hierdoor enorm is getraumatiseerd. Verweerder heeft volgens hem nagelaten hem het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder heeft nagelaten om bij deze asielaanvraag na te gaan of verzoekers kennis van het christendom nog steeds tekortschiet. *"Verder verwijst verweerder naar het facebookaccount van verzoeker en ze oordeelt dat verzoeker deze account gemaakt heeft om de asielinstantie te misleiden. Verzoeker heeft het over het hoofd gezien dat het doopceremonie van verzoeker op Youtube staat waar het zo'n 300 keer bekeken werd. Dit is een duidelijke aanwijzing dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om vervolgd te worden."* Verweerder verwacht volgens verzoeker ten onrechte dat hij moet bewijzen dat deze beelden door de Afghaanse overheid werden gezien. Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad. Tevens verwijst verzoeker naar een artikel. Ook stelt hij dat verweerder er verkeerdelijk vanuit gaat dat een perceptie die tot vervolging kan leiden, louter door een herroeping kan worden ongedaan gemaakt. Verzoeker acht dit zeer naïef en stelt: *"Geen enkele vervolger is zo naïef om genoeg te nemen met wat zijn doelwit op het moment van vervolging zegt. Verweerder heeft weinig kennis over Islam!! Ze begrijpt niet hoe vernederend en onmenselijk is om te zweren dat u nog moslim bent"*

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat het rapport *"Treatment of returnees"* op zijn situatie van toepassing is en wijst erop dat hij heel lang in Iran en België heeft verbleven en bij een eventuele terugkeer in een situatie van isolement zal terechtkomen. Hij meent tevens dat verweerder naliel te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst *"naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale'"* en meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door de bovenvermelde redenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In casu dient vastgesteld dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten bij 's Raads arrest nummer 121 042 van 20 maart 2014, waarbij werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, en dat zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten bij 's Raads arrest nummer 139 657 van 26 februari 2015, waarbij werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, onder meer omdat geen geloof kon worden gehecht aan (de oprechtheid van) verzoekers beweerde bekering tot het christendom. Beide arresten hebben kracht van gewijsde.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker in het kader van zijn onderhavige, derde asielaanvraag niet verder komt dan het volharden in een reeds ongeloofwaardig geacht asielrelaas en dat de neergelegde stukken niet van aard zijn deze geloofwaardigheid van dit asielrelaas te herstellen. Het doopcertificaat, de foto's van zijn doopsel en de brief van de pastoor werden reeds bijgebracht in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag. De Raad ontwaart noch in onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of het rechtsplegingsdossier een element dat de eerdere beoordeling van deze stukken in een ander daglicht zou kunnen stellen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: *“Hieraan kan toegevoegd worden dat de getuigenis van de pastoor over uw kerkbezoeken niet strookt met uw eigen verklaringen. Zo beweert u zelf dat u sinds het einde van 2012 of het begin van 2013 naar de kerk in Jette gaat (CGVS p.5). De pastoor verklaart daarentegen dat uw eerste bezoek van 30 maart 2014 dateert. Geconfronteerd met deze markante tegenstrijdigheid vertelt u slechts dat het een vergissing van de pastoor betreft aangezien hij zoveel van deze brieven schrijft (CGVS p.5). Deze vaststelling en uw verklaring vermindert aanzienlijk de bewijswaarde van het stuk.”*

Verder wordt op pertinente wijze in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker een nieuw Facebook-account aanmaakte teneinde de Belgische asielinstanties te misleiden: *“Voorts komt tijdens het gehoor op het CGVS eveneens uw facebookaccount ter sprake, waaruit uw bekering tot het christendom eveneens zou moeten blijken. Vooreerst is het opvallend dat het bewuste facebookaccount vlak na uw laatste gehoor op het CGVS werd opgemaakt. Bovendien blijkt het account louter aangemaakt met het doel uw verklaarde nieuwe geloofsovertuiging aan te tonen. Zo bevat het account enkel christelijke onderwerpen, bevat uw vriendenlijst enkel overtuigde christenen over de hele wereld en gebruikt u een alias op facebook (CGVS p.2). Deze vaststellingen wijzen er zeer sterk op dat*

u het facebookaccount louter aanmaakte om als bewijsstuk te dienen in uw asielaanvraag. Tijdens uw gehoor op 1 oktober 2015 beweert u bovendien dat u voor het aangehaalde account enkel een account had dat in 2011 verdween. In uw gehoor op 27 augustus 2014 verklaarde u evenwel dat u een facebookaccount had en dat u dit account de dag voor het gehoor nog consulteerde (CGVS 27/8/2014 p.5). Als u geconfronteerd wordt met uw verklaringen op 27 augustus 2014 spreekt u ze volledig tegen wanneer u beweert dat u toen geen facebookaccount had maar louter meldde dat u van plan was een account te openen (CGVS p.6). De inhoud van het facebookaccount en de tegenstrijdige verklaringen die u erover aflegt, doen besluiten dat het om een account gaat dat u louter aanmaakte om de asielinstanties te misleiden. Deze vaststelling sterkt de beoordeling dat uw verklaarde bekering bedrieglijk is." Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat verweerder over het hoofd zag dat verzoekers doopceremonie op Youtube reeds 300 keer werd bekeken, kan hij niet worden gevolgd, aangezien in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "Naast de kwestie van de geloofwaardigheid van uw bekering en de oprechtheid van uw doopsel benadrukt u dat de film van uw doopceremonie op youtube staat waar het zo'n 300 keer bekeken werd. U stelt dat het feit dat uw doopceremonie op het internet te bezien is een vrees voor uw leven inhoudt. In het bijzonder vreest u de Afghaanse overheid, zo stelt u (CGVS p.3,8). U weet echter niet of de Afghaanse overheid reeds kennis nam van de inhoud van het filmpje en evenmin maakt u het aannemelijk dat er een reële kans is dat de Afghaanse overheid of burgers van uw land het filmpje zouden zien. U verklaart enkel dat het zou kunnen gezien worden (CGVS p.3), hetgeen zeer hypothetisch is. Het is bovendien belangrijk vast te stellen dat het gegeven dat uw doopceremonie op het internet te zien is nog geen vrees op vervolging inhoudt in Afghanistan. Zelfs indien er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de perceptie zou bestaan dat u een christen bent, dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Dat het feit dat de doopceremonie op het internet staat geen mogelijke vervolging voor u inhoudt, wordt overigens bevestigd door de achteloze wijze waarmee u met het youtubefilmpje omspringt. Als u gevraagd wordt wat u ervan vindt dat de opname publiekelijk toegankelijk is op het internet zegt u dat u dit goed vindt en dat het niet erg is dat anderen het zouden zien (CGVS p.3). Terugdenkend aan uw asielmotief voegt u eraan toe dat de Afghaanse overheid het filmpje wel niet mag zien omdat u en uw familie in Afghanistan dan vervolgd zouden worden (CGVS p.3). Gevraagd of u, gezien het geschetste gevaar voor u en uw familie, getracht heeft het filmpje van het internet te laten halen, antwoordt u dat u tweemaal naar de persoon belde met de vraag om het eraf te halen maar dat het niet gebeurde. Waarom het niet gebeurde, weet u echter niet (CGVS p.3). Het CGVS stelde evenwel enkele maanden eerder vast dat het youtubefilmpje niet publiek toegankelijk was. Slechts recentelijk werd het filmpje voor het publiek opgesteld. U beweert niet op de hoogte te zijn van deze evolutie (CGVS p.3). Uw bewering dat u vruchteloos vroeg aan de persoon die u doopte om het filmpje te verwijderen is, zeker in het licht van bovenstaande vaststelling, zeer vreemd."

Ten onrechte stelt verzoeker dat hij niet dient te bewijzen dat de beelden op Youtube door de Afghaanse overheid werden bekeken. Immers, verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, hetgeen *in casu* inhoudt dat hij een concreet element dient aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze beelden in Afghanistan tot vervolging zouden leiden ingeval van terugkeer, *quod non in casu*. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar verzoeker verwijst naar een artikel, dient erop gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon, niet afdoende is teneinde zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker uit verder weliswaar kritiek op de analyse in de bestreden beslissing dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat vervolging wegens een beschuldiging van blasfemie kan worden voorkomen door te bevestigen dat men nog steeds moslim is, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport over "Treatment of returnees", dient er opnieuw op gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon, niet afdoende is teneinde zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Waar verzoeker stelt dat hij getraumatiseerd is omdat hij zijn echtgenote en kinderen vijf jaar niet gezien heeft, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. Bovendien maakten noch verzoeker, noch zijn raadsman

tijdens het gehoor enige melding van een trauma dat hem zou verhinderen bij het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen. Verder laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* te duiden welke invloed dit trauma volgens hem zou hebben (gehad) op zijn asielrelaas of zijn asielprocedure.

Voorts dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Het arrest dat uw advocaat neerlegt heeft geen uitstaans met uw huidige asielaanvraag. Niet alleen dient elke asielaanvraag op basis van zijn eigen merites te worden beoordeeld, ook wordt er in dat arrest de voorwaarden van een inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag behandeld en bespreekt het arrest niet de beoordeling van de geloofwaardigheid van ingeroepen asielmotieven, zoals uw advocaat beweert.

[...]

Daarnaast brengt uw advocaat in zijn schrijven nog enkele asielmotieven voor u aan. Zo schrijft hij dat u vreest als een afvallige gezien te worden omwille van uw deelname aan de acties van de Afghaanse asielzoekers in België en stelt hij dat u door uw lange verblijf in België gemarginaliseerd zou worden bij terugkeer naar Afghanistan. Noch u, noch uw advocaat brachten deze asielmotieven aan tijdens uw gehoor op het CGVS, hetgeen de ernst van deze asielmotieven sterk nuanceert (CGSV p.2,8).

Bovendien slaagt u er ook niet in aannemelijk te maken dat het in Afghanistan bekend raakte dat u in de kerk verbleef. Zo beweert u dat vrienden u zeiden dat u verscheen in een reportage van de tvzender Tolo dat een jaar geleden werd uitgezonden. U weet niet wanneer u in de reportage voorkomt en u kan uw bewering evenmin staven (CGVS p.2,3). Tevens meldt u dat er foto's van de acties van de asielzoekers te Brussel via facebook en de media verspreid werden (CGVS p.2). U staat echter niet dat uw deelname aan de acties in Brussel in Afghanistan bekend raakte. Bijgevolg maakt u ook de vrees op vervolging die uw advocaat voor u inroept niet aannemelijk. Tenslotte kan er andermaal aangehaald worden dat het volstaat om uw geloofsovertuiging te bevestigen om vervolging af te wenden indien u toch van geloofsafval beschuldigd zou worden.

Tot slot moet er op gewezen worden dat uw advocaat nalaat aan te tonen dat u vervreemd bent van Afghanistan. Hij haalt enkel in algemene termen aan dat u van Afghanistan vervreemd bent en hierdoor problemen dient te vrezen, zonder dat dit enigszins concreet of persoonlijk aannemelijk wordt gemaakt. In het schrijven van uw advocaat wordt enkel verwezen naar een rapport dat handelt over Afghanen die reeds op jonge leeftijd Afghanistan verlieten en opgegroeid zijn in de Westerse samenleving. Nergens in het schrijven wordt aannemelijk gemaakt dat het geciteerde rapport op u van toepassing is. Een algemene verwijzing naar een zogenaamde vervreemdheid van Afghanistan volstaat evenwel niet om hieruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd aan te tonen."

Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaatgeneraal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald zou zijn. De hiervoor geciteerde analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER